

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **D. T. A.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 1. 2026, č. j. 33 A 5/2025-85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 2. 2025 č. j. CPR-3170-2/ČJ-2025-930310-V223 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 11. 2024, č. j. KRPK-91053-75/ČJ-2023-190022 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně mu byla podle § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z těchto území do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, s tím, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobci bylo zároveň uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování z území smluvních států s tím, že je

povinen se každý sudý týden ve středu v 10.00 hod osobně hlásit u správního orgánu I. stupně.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud uvedl, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav a řádně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 s. ř. s. Namítal, že správní řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť si tyto orgány v rozporu se správním řádem neopatřily dostatečné podklady k posouzení nejlepšího zájmu jeho nezletilých dětí, bezdůvodně odmítly vyžádat stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí (dále též „OSPOD“), a tuto vadu nenapravit ani krajský soud. Správní orgán I. stupně nezjistil dostatečně míru závislosti nezletilých dcer na otci, intenzitu citových vazeb či možné dopady odloučení na jejich vývoj a výchovu. Vytkl správním orgánům, že nevyhověly jeho návrhu na přerušování řízení do skončení souvisejících soudních řízení řešících obdobnou právní otázku. Správní orgány a krajský soud rovněž nezohlednily jeho soustavnou snahu řešit pobytovou situaci zákonnou cestou. Nedostatečně přihlédly k tomu, že paralelně vedená řízení směřovala alespoň k dočasné stabilizaci jeho pobytového statusu. Současně namítal nesprávné a nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu do jeho práva na soukromý a rodinný život. I u mírnějšího opatření jsou správní orgány povinny provést test proporcionality a zohlednit veškerá relevantní kritéria vyplývající ze zákona i judikatury. Bezprostředně mu hrozí dlouhodobé či trvalé odloučení od jeho manželky a dvou nezletilých dcer závislých na jeho péči a výchově. Správní orgány vycházely z obecných a paušálních úvah o mírnosti uloženého opatření, možnosti návratu či vlastního zavinění stěžovatele, aniž by reflektovaly konkrétní překážky jeho návratu. Správní orgány i krajský soud bagatelizovaly intenzitu zásahu a nevypořádaly jeho námitky týkající se faktické nemožnosti návratu na území ČR. Zpochybnil též závěr o splnění zákonných podmínek pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, který považuje za nesprávný a nedostatečně odůvodněný. Jeho nevycestování bylo způsobeno závažnými rodinnými a soukromými důvody, které správní orgán I. stupně opakovaně uznal stanovením nové doby k vycestování. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na své vyjádření k žalobě. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV.

pokračování

[5] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[6] V dané kategorii přijatelnosti (tj. zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele) není Nejvyšší správní soud povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale jen pochybení takové intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2022, č. j. 3 Azs 413/2021-38, bod 16).

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Napadený rozsudek požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud posoudil rodinnou situaci stěžovatele a odkázal na relevantní judikaturu, přičemž vyhodnotil, že dočasné odloučení v tomto případě neznamena zásadní zásah do rodinného života stěžovatele. Ke stejnému závěru dospěly i správní orgány, které nepovažovaly rodinné okolnosti stěžovatele za důvod pro nemožnost dočasně odcestovat do země původu za účelem podání žádosti o pobytové oprávnění.

[10] Pokud jde o vytykané nepřerušování řízení správními orgány, je vhodné zdůraznit, že je na uvážení správního orgánu, zda řízení o povinnosti opustit území přerušit z důvodu paralelně vedeného jiného pobytového řízení či nikoli. Podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu „*správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce ...*“ Správní orgán se může rozhodnout řízení nepřerušit například s ohledem na zásadu hospodárnosti a rychlosti řízení, popř. pokud dojde k závěru, že jeho rozhodnutí je nezávislé na výsledku jiného řízení.

[11] Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do práv a zájmů nezletilých dětí vyplývá přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29; obdobně viz také rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32), a to i v případě, kdy posouzení přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví přímo zákon.

[12] Správní orgány a soudy musí věnovat dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a případným konkurujícím veřejným zájmem; a tuto úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, a ze dne 8. 10. 2021, č. j. 5 Azs 314/2020-52). Zájem nezletilých dětí je sice důležitý pro úvahu o přiměřenosti rozhodnutí vzhledem k rodinnému životu rodiče-cizince, kritérium nejlepšího zájmu dítěte je však jen jedním z vícera zájmů, které je potřeba zvažovat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019-33, č. 4034/2020 Sb. NSS). Judikatura týkající se povinnosti posuzovat přiměřenost rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců z hlediska práva na soukromý a rodinný život a zohlednit zájmy nezletilých dětí cizince byla přehledně shrnuta též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2024, č. j. 10 Azs 311/2023-44. Krajský soud zdůvodnil, proč v tomto případě veřejný zájem převáží a zdůraznil, že stěžovatel může s dětmi komunikovat též prostřednictvím komunikačních technologií. Rovněž správní orgány se dopadem vydaného rozhodnutí na rodinný život stěžovatele zabývaly dostatečně. Krajský soud shodně s žalovaným vyhodnotil, že odcestování stěžovatele nemá devastující účinky na jeho rodinu. Tvrzené okolnosti – zejména péče o nezletilé děti – samy o sobě nenaplnují předpoklady pro nemožnost opustit území EU. Tento závěr odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle níž samotná péče o děti ani dočasné odloučení rodiče nepředstavují výjimečné či neřešitelné situace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2024, č. j. 10 Azs 156/2022-46, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 8 Azs 177/2024-40). Ačkoli je nejlepší zájem dítěte důležitým hlediskem, v řízeních, která mají pouze nepřímý dopad na dítě musí být tento zájem poměřován s dalšími relevantními okolnostmi, včetně veřejného zájmu na dodržování právních předpisů ČR. Závěry krajského soudu týkající se posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele jsou přezkoumatelné a logické.

[13] Nepožadoval-li krajský soud, aby si správní orgány opatřily stanovisko OSPOD, nepostupoval chybně. Stanovisko OSPOD může být vhodným doplňkem, ale není

pokračování

nezbytné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2022, č. j. 5 Azs 230/2020-43). Krajský soud nepochybil, jestliže skutkový stav zjištěný prostřednictvím výsledku stěžovatele, jeho manželky a obou nezletilých dcer považoval za zjištěný dostatečně.

[14] Zbývá připomenout, že stěžovatel na území ČR po zrušení povolení k trvalému pobytu pobýval nelegálně a správní orgány neměly možnost uvážení, zda budou neoprávněný pobyt tolerovat (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2022, č. j. 3 Azs 413/2021-38). Rovněž platí, že na uložení povinnosti opustit území EU je třeba nahlížet jako na zásah do rodinného a soukromého života nejmírnější, neboť stěžovateli nebrání v návratu na území EU, získá-li k tomu potřebný pobytový titul. Krajský soud v bodě 44 rovněž vysvětlil, z jakého důvodu bylo stěžovateli žalovaným uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování (z důvodu opakovaného nerespektování správních rozhodnutí) a uvedl, z jakého důvodu považuje uložené opatření za přiměřené a účelné.

[15] Nejvyšší správní proto neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. dubna 2026

David Hipšr
předseda senátu